

Kazatel: Josef Hurta

Čtení:

Text: **Mk 16, 14 – 20**

*Konečně se zjevil samým jedenácti, když byli u stolu; káral jejich nevěru a tvrdost srdce, poněvadž nevěřili těm, kteří ho viděli vzkříšeného. A řekl jim: "Jděte do celého světa a kaďte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen; kdo však neuvěří, bude odsouzen. Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: Ve jménu mém budou vyhánět démony a mluvit novými jazyky; budou brát hady do ruky, a vypijí-li něco smrtícího, nic se jim nestane; na choré budou vzkládat ruce a uzdraví je." Když jim to Pán řekl, byl vzat vzhůru do nebe a usedl po pravici Boží. Oni pak vyšli, všude kázali; a Pán s nimi působil a jejich slovo potvrzoval znameními.*

Evangelista nám tu ukazuje učedníky, kteří měli stejný problém jako my. Nedokázali věřit očitým svědkům. Čteme, že Ježíš káral jejich nevěru, ale hned je vysvětleno, jaká je to nevěra, která zasluhuje pokárání. Jsou totiž i pozitivní pochybnosti víry, které pramení z upřímnosti hledání pravdy, z touhy nebýt naivní. Křesťan není člověk, který věří všemu. Když jsem na vojně s jedním kamarádem mluvil o víře, tak byl velice překvapený, když jsem mu vysvětloval, že my věřící hned tak všemu nevěříme. Pochybnosti jsou součástí pravé víry. Prověřovat, zkušovat, zkoumat.

To, co Ježíš kárá, je jiná nevěra. Je tu popisována spíše jako „tvrdost srdce“. O tvrdém srdci se v bibli píše mnohokrát. Je to jakási zatvrzelost, až vzdor, neposlušnost, či vzpoura vůči Pánu Bohu. Je to srdce kamenné, Pánem Bohem neproměněné. Kdo má tvrdé srdce, není vnímavý na Boží hlas. Ne zdravé pochybnosti či nejistota, ale spíše neochota změnit zaběhaný pohled, jistá strnulost, ztuhlost, zkamenělost pohledů, názorů, postojů. Živá víra přináší změnu postojů, změnu pohledu, změnu smýšlení, tedy pokání. A k tomu je potřeba odvážné srdce, srdce, které je schopno se zapálit, zahořet láskou pro Pána Boha.

Ježíš ovšem nejen kárá nevěru, ale také pověřuje tyto nevěrné učedníky velkým posláním. To je povzbudivé. Ježíšovo kárání nemá za úkol zdeptat, ponížít, odepsat. Neznamená, že ten, kdo projevil nevěru, tak že musí rezignovat na další poslání a pověření od Pána Boha. Pak by Pán Bůh neměl vůbec nikoho, koho by si mohl na tomto světě používat ke svým úkolům. Tito učedníci, kteří mají za sebou zkušenost pochybností, nevěry, pokárání, ale i setkání se vzkříšeným Pánem, ti mají zvěstovat radostnou zprávu o Ježíši Kristu všemu stvoření. Je zřejmé, že to poslání je míněno, jako poslání pro celou církev. Jedenáct učedníků, kteří jsou zde zmíněni, nemůže jít do celého světa. To poslání je určeno všem křesťanům všech dob, tedy i všem nám. I my neseme zodpovědnost za rozšiřování evangelia do světa.

„Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: Ve jménu mém budou vyhánět démony a mluvit novými jazyky; budou brát hady do ruky, a vypijí-li něco smrtícího, nic se jim nestane; na choré budou vzkládat ruce a uzdraví je.“ V době, kdy byl psán závěr Markova evangelia, začala se církev pomalu ale jistě stávat institucí a s tím souvisí fakt, že příslušnost k církvi může v takové instituci nabývat víceméně formální charakter, jak to v masivní podobě známe z pozdější doby a ze současnosti. Proto závěr evangelia v jakési kritické reakci na tento proces upozorňuje, že víra má také své projevy, a to

někdy dost provokativní. Víra není suché dogma, je to věc živá, vyznačuje se rozličnými duchovními dary a projevy Boží moci.

A teď přichází na řadu slovo: „Když jim to Pán řekl, byl vzat vzhůru do nebe a usedl po pravici Boží.“ Zvláštní na tomto podání je skutečnost, že evangelista Marek umisťuje tuto scénu do situace, ve které se Ježíš zjevil samým jedenácti, když byli u stolu.“ To nás může překvapit. V Markově evangeliu se nanebevstoupení děje od stolu. Ježíš mluvil, když byli učedníci u stolu a když jim to řekl, byl vzat vzhůru do nebe.

Jestliže podle Markova evangelia prožili učedníci setkání se vzkříšeným Kristem během stolování, lze si jistě představit, že šlo o svátostné stolování podle Ježíšova příkazu – to číňte na mou památku. Markovo evangelium tu chce zdůraznit právě to stolování, v němž se křesťané všech dob setkávají se vzkříšeným Pánem. Podobně učedníci jdoucí do Emauz poznávají Ježíše až u stolu. U společné večeře.

Bratři a sestry, co z toho plyne pro nás dnes? Můžeme si odnést např. toto: Kdykoliv slavíme eucharistii, kdykoliv jsme shromážděni u stolu Kristova a stolujeme se vzkříšeným Pánem, máme mít na mysli dvojí:

1) Když učedníci stolovali se vzkříšeným Kristem, tak slyšeli nejprve slova napomenutí, a pak i posláni a zmocnění. Když my toužíme po společném přijímání těla Kristova, jsme rovněž nejprve usvědčováni z nedůvěry ke svým bratřím – ke svědkům víry. Ale jsme také zváni k velikému posláni – předávat si vzájemně evangelium a vydávat jeden druhému svědectví. Nakonec pak přijímáme ve svátosti zmocnění a duchovní posilu ke společnému životu víry, která se projevuje nejen slovy, ale i činy a mocí Ducha svatého.

2) Když učedníci stolovali se vzkříšeným Kristem, tak nestáli s hlavami skloněnými k zemi, ale hleděli za ním vzhůru, protože viděli Krista oslaveného, jak vystupuje vzhůru ke svému Otci a usedá po pravici Boží. I nám eucharistie otevírá oči a napřimuje hlavy, abychom duchovním zrakem viděli oslaveného Krista a vzhlíželi k němu s nadějí a s důvěrou, že jednou budeme s ním v nebeském království všichni společně stolovat jako jedno tělo Kristovo. Vždyť setkání s Kristem v bohoslužbě, ve svátostech a ve společenství svatých se pro nás může stát chvílí vnitřního očištění i pověřením a zmocněním ke službě evangelia. Po takové bohoslužbě už nelze vyjít z kostela stejný, jaký jsem tam vešel. Kéž by i o nás platilo, co stojí v závěru Markova evangelia: „Oni pak vyšli, všude kázali; a Pán s nimi působil a jejich slovo potvrzoval znameními.“